

Bruno Ferrero: Szeszélyes vénasszony

Az öregotthonban meghalt egy asszony. Az éjjeli szekrényre ki volt készítve egy levél, az egyik ápolónőnek címezve. Ez volt a levélben:

„Mit látsz magad előtt, amikor gondozol? Mit látsz, ha rám nézel? Mire gondolsz, amikor magamra hagysz? Mit szólsz, ha rólam beszélsz?

Legtöbb alkalommal egy szeszélyes öregasszonyt látsz magad előtt, aki már egy kicsit becsavarodott, és amikor eszik, erősen csámesog. Amikor kérdezik, akkor nem válaszol. Egy vénasszonyt látsz, aki nem találja cipőjét, harisnyáját, és engedi, hogy úgy bánjál vele, ahogyan neked tetszik, akár tisztálkodásnál vagy az étkezésnél. Ezt látod.

Nyisd ki a szemeidet. Ez nem én vagyok. Elárulom neked az életemet. Tizenhárom gyerek közül én vagyok az utolsó. Szüleim és testvéreim nagyon szerettek. Alig voltam tizenhat éves és arról álmodoztam, hogy megtalálom életemben az első férfit. Húszéves voltam, amikor férjhez mentem. Szívem erősebben megdobban, amikor az akkori időkre gondolok. Huszonöt évesen van egy gyermekem, akinek nagy szüksége van rám, mint minden gyermeknek az édesanyjára, de én is érzem, hogy egymásra vagyunk utalva. Negyven éves koromban tudtam, hogy hamarosan el fog hagyni. Férjem hűségesen kitart mellettem. Ötvenéves lettem és már unokák zajognak mellettem. Mindenki szeret.

Jönnek a sötét napok, férjem meghal. Félelemtől reszketve gondolok a jövőre. Gyerekeim nincsenek velem, sajátjukkal törődnek. Visszagondolok az elmúlt évekre, amikor boldog voltam és szerettem. Már megöregedtem. A természet durva játékos: az öregséget együgyűségnek állítja be. Testem szépsége meglöttyen, az erőm is elhagy. Haladnak az évek, és ahol valamikor szív dobogott, most egy darab kő van.

Rozzant testemmel mégis megmaradok fiatalnak, mert érzem, hogy életem újból elkezdődik, mert szeretek. Átgondolom a rövid éveket: milyen gyorsan elrohantak. Elfogadom a könyörtelen igazságot, hogy semmi sem lehet végtelen.

Te, aki gondomat viseled, ne a szeszélyes vénasszonyt lásd bennem. Figyelj egy kicsit oda, és meglátod a vénasszony arca mögötti életet!”

Oh milyen sok tekintettel, milyen sok emberi tettel találkozunk nap mint nap. Mit veszünk észre? A ráncokat, a szeszélyt és a keménységet? Milyen szép lenne, ha arra törekednénk, hogy átérezzük az álmokat, a meleg szív dobogását és a sokszor egészen elrejtett szeretetet!

* * * * *

Kiadja a Szatmári Római Katolikus Püspökség
Szatmárnémeti – 2014

Ne félj, mert veled vagyok!

Kórházpasztorációs értesítő betegeknek és segítőiknek
XI. évf., 2014. október

Kedves Testvéreim!

Szeretettel köszöntök mindenkit lapunk októberi számának megjelenése alkalmából

Milyen kép alakul ki bennünk az idős emberekről? Az idős nem szép, teher, szánalomra méltó, tehetetlen, szenilis, nem hall, nem lát jól, lecsurgatja az ételt, kioktató, idegesítő, mindenét elosztogatja. Azt gondolom, hogy ez csak felületes látásmód. Hiszen a ráncos arc mögött ott van egy-egy szép, teljesen érted és értem önátadóan megélt élet.

Én szeretem ezeket a barázdált arcú, ráncos homlokú és imára kulcsolt kezű időseket, hiszen bennük ott van a teljes múltunk és jövőnk. Ha azt mondom, hogy egy idős csúnya, akkor nem nézek az arc mögé, ami a ráncokon túl rejtőzik, ami ott van a lelkében. Szentatyánk Ferenc pápa mondta egy alkalommal az idősekről: *„Magukban hordozzák az élet emlékezetét és bölcsességét, hogy átadják a többieknek, és teljes mértékben részt vesznek az egyház küldetésében. Az emberi élet mindig értékes Isten szemében.”*

Ha tehát Isten szépnek, értékesnek látja, számon tartja az időst, akkor én, hogy’ tehetnék mást? Én remélve hiszem, hogy minden egyes idős ember kicsit közelebb áll Istenhez. Ez örömteli közelség megtapasztalása, megélése, áldást és védelmet biztosít mindazoknak, akik az Ő akarata szerint, az Ő jelenlétében megélt életet élnek.

A Mindenható Isten örök szeretetére bízva és a Boldogságos Szent Szűz Szívének oltalmába ajánlva kívánok minden idős testvéremnek, a hozzátartozóknak és segítőiknek sok kegyelmet a mindennapi örömhöz, szépségekhez és nehézségekhez.

Testvéri szeretettel: Gáspár Annamária kórházreferens

Szent Ágoston: Arcod keresem

Uram Istenem, egyetlen reményem! Hallgass meg engem, nehogy megfáradva ne akarjalak keresni téged; add, hogy mindig égő nyugtalansággal keressem Arcodat! Te adj erőt keresésedhez, aki megadtad, hogy megtaláljalak téged, és reményt adsz, hogy egyre jobban megtaláljalak. Előtted van erőm és erőtlenségem: őrizd meg erőm és gyógyítsd meg gyengeségemet! Előtted tudásom és tudatlanságom: ahol ajtót nyitottál, engedj belépnem; ahol bezártad az ajtót, nyisd meg zörgetésemmre! Emlékezzem rád, ismerjelek meg és szeresselek téged! Növeld bennem ezt a hármat, míg nem teljesen újjáalakítasz engem... Szabadíts meg, Istenem, a böbeszédűségtől, amely miatt lelkem mélyén szenvedek; lelkem nyomorúság tekinteted előtt, de irgalmasságodba menekül. Mert gondolkodásom akkor sem csitul el, amikor szám hallgat... Számos gondolatom támad: tudod, emberi gondolatok, s így hiábavalók... Add, hogy ne egyezzek bele e gondolatokba... és ne merüljek beléjük, mint valami álomba... Amikor eljutunk hozzád, megszűnnek ezek a szavak, amelyeket csak szaporítunk, és nem érünk el velük téged. Végül te maradsz minden mindenben: akkor majd vég nélkül egyetlen szót ismétlünk, együtt dicsőítve téged, és benned egyek leszünk.

* * * * *

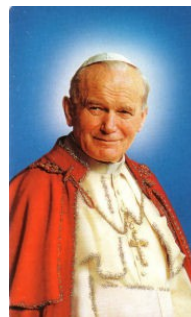

Október elsején ünnepeljük az *Idősek Világnapját*. Egyházunk fontosnak tartja, hogy kifejezze az irántuk tanúsított tiszteletét azt, hogy értékeljük őket, fontosak nekünk. Éppen ezért ünnepeljük évről évre közösen velük és értük végzett szentmisével ezt a napot. Ez az ünnep az idősekért van, róluk szól.

Az Idősek Világnapja kiváló alkalom mindnyájunk számára, hogy felülvizsgáljuk öregeink irányába tanúsított néha fájó viselkedésünket: az elmaradó gondoskodást, oda nem figyelést, a türelmetlenséget, a rájuk és velük el nem töltött időt, de legfőképpen a feljüket nem tanúsított szeretetet.

Kedves Idős Testvéreim, számotokra pedig lehetőség, hogy hálát adjatok ezen a napon mindazokért a kegyelmekért, ajándékokért és keresztekért is, amelyeket az Úrtól életetek során kaptatok, gyönyörködve Isten irántatok tanúsított végtelen jóságában és szeretetében!

Szent II. János Pál pápa imája:

Uram, köszönöm Neked az ajándékba kapott éveket és évtizedeket. Köszönöm az életem minden eredményét, amivel megörvendeztetted és minden kudarcát, amivel a korlátaimra figyelmeztetted. Köszönöm a családtagjaimat, akik elviselnek, akik mellettem állnak és szeretnek. Uram, kérlek, bocsásd meg, amit rosszul tettem, és amit elmulasztottam. Köszönöm, hogy Te nem mégy nyugdíjba, hanem ma is mindent megteszel az üdvösségemre.

Uram, adj nekem hálás szívet, hogy mindig észrevegyem: több okom van a hálára, mint a panaszra. Ments meg az irigységtől, elégedetlenségtől, nyugtalanságtól, a mindent-tudás látszatától és a mindent-jobban-tudás hazugságától, a gyanútól, hogy valaki mindig bántani akar. Ments meg a közönytől, a házsártos, barátságatlan viselkedéstől, az örökös zsörtölődéstől, a rút önzéstől, a mindent elborító keserűségtől és a hiábavalóság nyomasztó érzésétől.

Uram, adj erőt, hogy békésen hordjam az öregkor terheit, humorral fogadjam a feledékenységem jeleit, erőtlenségemet, érzékszerveim tompulását, testi-szellemi erőm hanyatlását.

Uram, adj bölcs szívet, hogy meg ne feledkezsem a végről itt, és a kezdetről odaát. Kérlek, adj kedvet a munkához, amit még elvégezhetek. Tégy hasznossá, hogy ne érezzem csak tehernek magamat, és adj alázatot, hogy belássam, hogy egyre inkább másokra szorulok. Adj kedvet az imádsághoz, a Veled való beszélgetéshez. Adj világosságot, hogy jól lássam magam, és jól lássak másokat is. Adj jó kedvet és nyitottságot, hogy még mindig tudjak befogadni, és adj szeretetet, hogy ne csak panaszkodjak mások hidegsége miatt, hanem áraszam szereteted melegét.

Uram, maradj az, aki mindig is voltál: a megbocsátó Édesatyám. Ez indítson arra, hogy én is tudjak megbocsátani. Ne engedd, hogy valaha is fáradt legyek a köszönet-mondáshoz. Ne engedd, hogy valaha is abba hagyjam a dicséretedet. Tartsd meg és növeld a hitemet. Szólj Uram, még hallja a Te szolgád!

* * * * *

*Üdvözlégy Királynő, nagy irgalmasság anyja, Élet, édesség, boldog remény, áldunk. Hozzád kiáltunk, Évának számúzott fiai Hozzád fohászkodunk sóhajtván, zokogva Hozzád e siralomvölgyben. Kérünk tehát, kegyes közbenjárónk, fordítsd felénk mindenkor éber szemedet üdvösségünkre. És Jézust, anyaságod áldott, szent gyümölcsét nekünk e földi út végén mutasd meg.
Ó áldott, ó édes, ó jóságos, szép Szűz Mária.*